

১৯৫১। ডিচেম্বৰ ১৪।

বিজয় চাইদ পোত্ৰ বনাম ৰাষ্ট্ৰ

[চাইদ ফজল আলী আৰু ভিভিয়ান বসু জে.জে]

ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধি (১৮৯৮ চনৰ আইন V), উপ ধাৰা ২৩৭, ৩৪২- ভাৰতীয় দণ্ডবিধি (১৮৬০ ৰ XLV), উপ ধাৰা ৩০৭, ৩২৬ - ধাৰা ৩০৭-ৰ অধীনত অভিযোগ - ধাৰা ৩২৬ ৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত - বৈধতা- অভিযুক্তক সম্পূৰ্ণৰূপে পৰীক্ষা কৰাত বিফলতা- যেতিয়া বিচাৰ বিকৃত কৰে- অভিযুক্তৰ প্ৰতি পক্ষপাতিত্বৰ প্ৰয়োজনীয়তা।

আন এজনক গুৰুতৰ ভাৱে আঘাত কৰা আপীলকাৰীজনক ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত অভিযুক্ত কৰা হৈছিল কিন্তু ন্যায় পৰিষদে দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ ধাৰাৰ অধীনত তেওঁৰ বিৰুদ্ধে দোষীৰ ৰায় ঘূৰাই দিছিল, আৰু সত্ৰ ন্যায়াধীশে ৰায়টো স্বীকাৰ কৰি তেওঁক ৩২৬ ধাৰাৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰিছিল। এইটো দাবী কৰা হৈছিল যে ৩২৬ ধাৰাৰ অধীনত অপৰাধটো যিমান অবৈধ আছিল সিমানেই ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত অপৰাধৰ সন্দৰ্ভত এটা সৰু অপৰাধ নাছিল। ধৰি ৰাখিছিল যে যিহেতু গোচৰটোৰ তথ্যৰ ওপৰত সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ বাবে মুকলি আছিল, বিধিৰ উপ ধাৰা ৩০৭ আৰু ৩২৬-ৰ অধীনত আপীলকাৰীক বিকল্পভাৱে অভিযুক্ত কৰাৰ বাবে গোচৰটো ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ২৩৭-ৰ অধীনত সামৰি লোৱা হৈছিল, আৰু দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩২৬-ৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰাটো সঠিক আছিল, যদিও ধাৰাটোৰ অধীনত কোনো অভিযোগ নাছিল।

বেণু বনাম ৰজা সম্ৰাট (৫২ আই. এ. ১৯১) আবেদন কৰিছিল।

ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ৩৪২-ৰ বিধান অনুসৰণ নকৰাৰ বাবে দোষী সাব্যস্ত কৰাটো পৃথক কৰাৰ বাবে, অভিযুক্তজনে কেৱল এইটো দেখুৱাই দিয়াটো পৰ্যাপ্ত নহয় যে তেওঁক ধাৰাটোৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি সম্পূৰ্ণৰূপে পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাছিল, কিন্তু তেওঁ এইটোও দেখুৱাব লাগিব যে এনে পৰীক্ষাই তেওঁক ভৌতিকভাৱে পক্ষপাতিত্ব কৰিছে।

ফৌজদাৰী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: ১৯৫১ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ৩০। কলিকতা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা আপীল (হাৰিজ চি.জে. আৰু লাহিড়ী জে.) ১৫ জুন, ১৯৫০ তাৰিখৰ, ১৯৫০ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ৭১ আৰু ১৯৫০ চনৰ পুনৰীক্ষণ নং ২৯৫ ত।

এছ. এন. মুখাৰ্জী, আপীলকাৰীৰ বাবে।

বি. এন. সেন, উত্তৰদাতাৰ বাবে।

১৯৫১। ডিচেম্বৰ ১৪। ন্যায়ালয়ৰ ৰায় টো ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল-

ফজল আলী- ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ ধাৰাৰ অধীনত আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰি ৩ বছৰৰ সশ্ৰম কাৰাদণ্ডৰ শাস্তি প্ৰদান কৰি মিদ্দনাপুৰৰ সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ আদেশ বজাই ৰাখি কলিকতাত উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায়ৰ বিৰুদ্ধে এইটো এটা আপীল।

আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে গোচৰটো সোনকালেই নিম্নলিখিত ধৰণে কোৱা হ'ব পাৰে:- আপীলকাৰী আৰু আঘাতপ্ৰাপ্ত ব্যক্তি কুমাদ পাত্ৰ, প্ৰথম সম্পৰ্কীয় ভাই-ভনী, আৰু তেওঁলোকে আন্দাৰিয়া নামৰ এখন গাঁৱত বাস কৰে, তেওঁলোকৰ ঘৰবোৰ ইজনে সিজনৰ পৰা মাত্ৰ ৩ বা ৪ কিউবিট। তেওঁলোকৰ ঘৰৰ কাষত থকা এটা পথৰ বিষয়ে তেওঁলোকৰ মাজত বিবাদ হৈছিল, যিটো এটা পুখুৰীৰ ফাললৈ গৈছিল, আৰু তেওঁলোকে ১৯৪৯ চনৰ ১১ জুলাইত এই বিষয়ে কাজিয়া কৰিছিল। দুদিন পিছত, অৰ্থাৎ ১৩ জুলাইত, যেতিয়া কুমাদ পাত্ৰই গাওঁৰ পুখুৰীৰ কাষত হাত ধুই আছিল, আপীলকাৰীজনে পিছফালৰ পৰা আহি তেওঁক ১৭ টা আঘাত কৰিছিল, যাৰ ফলত তেওঁৰ দুটা আঙুলি কাটিব লগা হৈছিল আৰু তেওঁৰ বাওঁ হাতৰ বুঢ়া আঙুলিৰ পৰা হাড়ৰ টুকুৰা এটা উলিয়াব লগা হৈছিল। আৰক্ষীক অৱগত কৰা হৈছিল, তদন্ত আৰম্ভ কৰা হৈছিল আৰু আপীলকাৰীজনৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগপত্ৰ দাখিল কৰা হৈছিল যি অৱশেষত সত্ৰ আদালতত প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ আছিল আৰু সত্ৰ ন্যায়াধীশ আৰু জুৰীৰ দ্বাৰা বিচাৰ কৰা হৈছিল। তেওঁক ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত অভিযুক্ত কৰা হৈছিল, কিন্তু জুৰীয়ে দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ ধাৰাৰ অধীনত তেওঁৰ বিৰুদ্ধে দোষীৰ ৰায় ঘূৰাই দিছিল, আৰু ৰায়টো স্বীকাৰ কৰা বিদ্বান সত্ৰ ন্যায়াধীশে তেওঁক সেই ধাৰাৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰিছিল। যেতিয়া বিষয়টো উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ওচৰত আপীল কৰি আহিছিল, আপীলকাৰীৰ ওপৰত এটা নিয়ম জাৰি কৰা হৈছিল যিয়ে তেওঁক তেওঁৰ শাস্তি কিয় বৃদ্ধি কৰিব নালাগে তাৰ কাৰণ দেখুৱাবলৈ আহ্বান জনাইছিল, কিন্তু, চূড়ান্ত শুনানিত, নিয়মটো অব্যাহতি দিয়া হৈছিল, তেওঁৰ আপীল খাৰিজ কৰা হৈছিল, আৰু তেওঁৰ দোষী সাব্যস্ত কৰা হৈছিল আৰু মূল শাস্তি বজাই ৰখা হৈছিল।

আমাৰ সন্মুখত আপীলকাৰীৰ হৈ আহ্বান জনোৱা প্ৰথম কথাটো হ'ল, যিহেতু দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩২৬-ৰ অধীনত কোনো অভিযোগ নাছিল আৰু সেই ধাৰাৰ অধীনত অপৰাধটো বিধিৰ ধাৰা ৩০৭ ৰ অধীনত এটা অপৰাধৰ সন্দৰ্ভত সৰু অপৰাধ নাছিল, তেওঁপূৰ্বৰ ধাৰাৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত হ'ব নোৱাৰিলেহেঁতেন। এই যুক্তিটোৱে অৱশ্যে ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ২৩৭ ৰ ব্যৱস্থাসমূহ উপেক্ষা কৰে। সেই ধাৰাটোৱে, ধাৰা ২৩৬ উল্লেখ কৰাৰ পিছত, যিয়ে প্ৰদান কৰে যে এজন অভিযুক্ত ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধে বৈকল্পিক অভিযোগ উত্থাপন কৰা হ'ব পাৰে য'ত প্ৰমাণ কৰিব পৰা কেইবাটাও অপৰাধৰ কোনটো তথ্য গঠন হ'ব সেয়া সন্দেহজনক, নিম্নলিখিত ধৰণে কোৱা হৈছে:-

"যদি... অভিযুক্তজনৰ বিৰুদ্ধে এটা অপৰাধৰ অভিযোগ আৰোপ কৰা হৈছে, আৰু প্ৰমাণত দেখা গৈছে যে তেওঁ এটা বেলেগ অপৰাধ কৰিছিল যাৰ বাবে তেওঁক সেই ধাৰাৰ অধীনত অভিযুক্ত কৰা হ'ব পাৰে, তেওঁ কৰা অপৰাধৰ বাবে তেওঁ দোষী সাব্যস্ত হ'ব পাৰে, যদিও তেওঁক ইয়াৰ বাবে অভিযুক্ত কৰা হোৱা নাছিল।"

ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই যে এই গোচৰটোৰ তথ্যৰ ওপৰত, দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩০৭ আৰু ৩২৬ ৰ অধীনত আপীলকাৰীক বৈকল্পিকভাৱে অভিযুক্ত কৰাটো সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ বাবে মুকলি আছিল। সেয়েহে গোচৰটো স্পষ্টভাৱে ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ২৩৭-ৰ অধীনত পৰে, আৰু অভিযোগৰ অভাৱতো দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩২৬ ৰ অধীনত আপীলকাৰীৰ দোষী সাব্যস্ত হোৱাটো সঠিক আছিল।

বেণু বনাম ৰজা সম্ৰাট(°)ত প্ৰিভি কাউন্সিলে এটা গোচৰৰ মোকাবিলা কৰিব লগা হৈছিল য'ত কিছুমান ব্যক্তিক দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩০২ ৰ অধীনত অভিযুক্ত কৰা হৈছিল, কিন্তু প্ৰমাণ নাইকিয়া হোৱাৰ বাবে ধাৰা ২০১ ৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰা

হৈছিল। তেওঁলোকৰ মহামান্যসকলে দোষী সাব্যস্ত কৰাটো বজাই ৰাখিছিল, আৰু ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ২৩৭-ৰ কথা উল্লেখ কৰাৰ সময়ত, তেওঁলোকে লক্ষ্য কৰিছিল:-

"এজন ব্যক্তিক এটা অপৰাধৰ বাবে দোষী সাব্যস্ত কৰা হ'ব পাৰে, যদিও ইয়াৰ সন্দৰ্ভত কোনো অভিযোগ নাই, যদি প্ৰমাণবোৰ এনেকুৱা হয় যেনে এটা অভিযোগ স্থাপন কৰা যিটো কৰা হ'ব পাৰে... তেওঁলোকৰ মহামান্যসকলৰ কোনো সন্দেহ নাই যে প্ৰক্ৰিয়াটো এটা সঠিক প্ৰক্ৰিয়া আছিল আৰু ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজনীয়।"

আপীলকাৰীৰ হৈ আহ্বান জনোৱা দ্বিতীয় বিষয়টো হ'ল যে উচ্চ ন্যায়ালয়ে শাস্তি বৃদ্ধিৰ বাবে এটা নিয়ম জাৰি কৰাৰ পিছত, তেওঁক গোচৰটোৰ গুণাগুণত যুক্তি দিবলৈ অনুমতি দিয়া উচিত আছিল যিটো তেওঁক কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হোৱা নাছিল। অৱশ্যে আপীলকাৰীজনৰ বাবে বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই দেখুৱাব পৰা নাছিল যে গোচৰটোৰ গুণাগুণৰ ওপৰত তৰ্ক কৰিবলৈ তেওঁৰ বাবে মুকলি থাকিলেও সিদ্ধান্তটো অন্যথা হ'লহেঁতেন। তেওঁৰ দ্বাৰা মাত্ৰ তিনিটা বিবাদ আগবঢ়োৱা হৈছিল, এইবোৰ হৈছে:-

(১) যে কেইবাজনো ভৌতিক সাক্ষীক পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাছিল;

(২) যে আপীলকাৰীৰ গোচৰটো ন্যায় প্ৰকাৰে ন্যায় পৰিষদৰ সন্মুখত ৰখা হোৱা নাছিল; আৰু

(৩) যে ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ৩৪২-ৰ অধীনত আপীলকাৰীৰ কোনো সঠিক পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাছিল।

আমি এই বিবাদবোৰ পৰীক্ষা কৰিছো আৰু দেখিছো যে সেইবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে যোগ্যতাবিহীন। তেওঁৰ প্ৰথম বিবাদৰ বাবে অনুৰোধ জনাই, বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই কৈছিল যে যদিও এইটো স্বীকাৰ কৰা হৈছিল যে কেইবাজনো ব্যক্তিৰ পুখুৰীটোৰ পূব, উত্তৰ আৰু উত্তৰ-পশ্চিমত ঘৰ আছে য'ত ঘটনাটো সংঘটিত হোৱা বুলি অভিযোগ কৰা হৈছে, তেওঁলোকক অভিযুক্তপক্ষৰ দ্বাৰা পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাই। তেওঁ আৰু যুক্তি দিছিল যে অভিযুক্তজনৰ ঘৰত উপস্থিত থকা এজন শৰৎ চন্দ্ৰ ঘোষকো পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাই। অৱশ্যে এই যুক্তিবোৰৰ খুব কম শক্তি আছে, কিয়নো সেই ব্যক্তিসকলে ঘটনাটো দেখিছিল বুলি কোনো প্ৰমাণ নাই, আৰু তেওঁলোকে এই কথাটোও মন নকৰে যে অভিযুক্তপক্ষৰ দ্বাৰা এনে প্ৰমাণ, যদি বিশ্বাস কৰা হয়, আপীলকাৰীৰ দোষী সাব্যস্ত হোৱাটো সমৰ্থন কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত আছিল। জুৰীৰ ওচৰত তেওঁৰ দায়িত্বত থকা সত্ৰ ন্যায়াধীশে বিশেষভাৱে আমাৰ সন্মুখত অনুৰোধ কৰা যুক্তিৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল, আৰু তেওঁ জুৰিসকলক কৈছিল যে যদি তেওঁলোকে এইটো উপযুক্ত বুলি ভাবে তেন্তে তেওঁলোকৰ বাবে অভিযোজনৰ বিৰুদ্ধে এটা অনুমান উলিয়াবলৈ মুকলি আছিল। ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই যে জুৰিসকলক বিষয়টোত সঠিকভাৱে নিৰ্দেশিত কৰা হৈছিল আৰু তেওঁলোকে স্পষ্টভাৱে ভাবিছিল যে তেওঁলোকৰ সন্মুখত থকা প্ৰমাণবোৰ আপীলকাৰীক বুজাবলৈ পৰ্যাপ্ত আছিল।

আপীলকাৰীৰ হৈ আহ্বান কৰা দ্বিতীয় বিবাদটো তেওঁৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ সৈতে সম্পৰ্কিত, যিটো চমুকৈ কোৱা হৈছিল যে কুমাদ পাত্ৰ নামৰ আঘাতপ্ৰাপ্ত ব্যক্তিজনে তেওঁৰ অস্থায়ী অনুপস্থিতিৰ সময়ত তেওঁৰ ঘৰত প্ৰৱেশ কৰিছিল, তেওঁৰ পত্নীৰ শোৱা কোঠালৈ গৈছিল, যি এগৰাকী যুৱতী আছিল, আৰু তেওঁৰ ওপৰত অশালীন আক্ৰমণ কৰিছিল আৰু এই পৰিস্থিতিত আক্ৰমণ কৰা হৈছিল। এই কাহিনীটো কোনো প্ৰমাণৰ দ্বাৰা সমৰ্থিত নহয় কিন্তু কেৱল পুনৰ পৰীক্ষাত পৰামৰ্শ দিয়া হৈছিল, আৰু সত্ৰ ন্যায়াধীশে জুৰীৰ ওচৰত তেওঁৰ দায়িত্বত উল্লেখ কৰাৰ সময়ত এইটো লক্ষ্য কৰিছিল:-

"যদি মোক অকলে এৰি দিয়া হ'লহেঁতেন, মই প্ৰতিৰক্ষা সংস্কৰণটো বিশ্বাস নকৰিলোহেঁতেন। কিন্তু আপুনি মোৰ মতামত গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য নহয়, বা আপুনি ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা উচিত নহয়। আপুনি প্ৰতিৰক্ষাৰ পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিব নে নাই সেয়া আপুনি সিদ্ধান্ত ল'ব যাৰ সপক্ষে এনে কোনো ইতিবাচক প্ৰমাণ নাই।"

সত্ৰ ন্যায়াধীশে নিঃসন্দেহে প্ৰতিৰক্ষা পৰামৰ্শৰ সন্দৰ্ভত নিজকে কিছু দৃঢ়ভাৱে প্ৰকাশ কৰিছিল, কিন্তু তেওঁ তেওঁৰ পৰ্যবেক্ষণবোৰ একত্ৰিত কৰিছিল, যিটো আমি ভাবো যে তেওঁ কৰাৰ অধিকাৰ আছিল, জুৰিসকলক পৰ্যাপ্ত সতৰ্কবাণী দিছিল যে তেওঁলোকে তেওঁৰ মতামত গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য নহয় আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব নালাগে। প্ৰতিৰক্ষা সংস্কৰণটো জুৰীয়ে নাকচ কৰিছিল, আৰু ইয়াত কোনো সন্দেহ থাকিব নোৱাৰে যে ৰেকৰ্ডত থকা সামগ্ৰীবোৰত ইয়াক যিকোনো আদালতৰ দ্বাৰা নাকচ কৰা হ'লহেঁতেন।

আপীলকাৰীৰ বাবে বিদ্বান পৰামৰ্শদাতাই আগবঢ়োৱা অন্তিম বিবাদটো আছিল যে ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ৩৪২ ৰ অধীনত আইনৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজন অনুসৰি তেওঁক পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাছিল। এইটো দেখা গৈছে যে অভিযোজনৰ প্ৰমাণ সমাপ্ত হোৱাৰ পিছত সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ দ্বাৰা আপীলকাৰীৰ ওচৰত তিনিটা প্ৰশ্ন ৰখা হৈছিল। প্ৰথম প্ৰশ্নটোত, সত্ৰ ন্যায়াধীশে আপীলকাৰীক সুধিছিল যে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে প্ৰমাণ দাখিল কৰাৰ বিষয়ে তেওঁৰ প্ৰতিৰক্ষা কি আছিল; দ্বিতীয় প্ৰশ্নটোত, ন্যায়াধীশে পথটোৰ বিষয়ে বিবাদৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল আৰু আপীলকাৰীক সুধিছিল যে তেওঁ কুমাদ পাত্ৰক আঘাত কৰিছিল নেকি; আৰু তৃতীয় প্ৰশ্নটোত, আপীলকাৰীক সোধা হৈছিল যে তেওঁ কোনো প্ৰমাণ দাখিল কৰিব নেকি। গোচৰটো যিকোনো জটিলতাৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ তথ্য আৰু বিষয়টোৰ বিষয়বোৰ সৰল হোৱাৰ বাবে, আমি এইটো ধৰি ৰাখিবলৈ অসুবিধা পাওঁ যে এই নিৰ্দিষ্ট ক্ষেত্ৰত আপীলকাৰীৰ পৰীক্ষা পৰ্যাপ্ত নাছিল। আগবঢ়োৱা ধৰণে এনে তৰ্ক বজাই ৰাখিবলৈ, অভিযুক্তজনে কেৱল ফৌজদাৰী কাৰ্য্যবিধিৰ ধাৰা ৩৪২-ৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজন অনুসৰি তেওঁক সম্পূৰ্ণৰূপে পৰীক্ষা কৰা হোৱা নাই বুলি দেখুৱাই দিয়াটো পৰ্যাপ্ত নহয়, কিন্তু তেওঁ এইটোও দেখুৱাব লাগিব যে এনে পৰীক্ষাই তেওঁক ভৌতিকভাৱে পক্ষপাতমূলক কৰি তুলিছে। বৰ্তমানৰ ক্ষেত্ৰত, দেখা গৈছে যে ইয়াত আস্থান জনোৱা বিষয়টো উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ওচৰত আপীলৰ ভিত্তিত উত্থাপন কৰা হোৱা নাছিল, বা ই আপীলৰ ভিত্তিত বা এই আদালতত দাখিল কৰা গোচৰৰ বিবৃতিত স্থান পোৱা নাছিল। এইটো ক'তো কোৱা হোৱা নাই যে অভিযুক্তজনে কোনো প্ৰকাৰে পক্ষপাতমূলক আছিল, আৰু আমাৰ সন্মুখত কোনো তথ্য নাই যে তেওঁ পক্ষপাতমূলক আছিল বা হ'ব পাৰে। আমি বিচাৰকমণ্ডলীৰ ওচৰত সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ অভিযোগ পঢ়িছোঁ, যিটো এক অতি ন্যায্য আৰু সম্পূৰ্ণ অভিযোগ, আৰু জুৰিৰ ৰায় গ্ৰহণ কৰিব নালাগিছিল বুলি সিদ্ধান্তটো ন্যায়সঙ্গত কৰিবলৈ আমাক একো দেখুওৱা হোৱা নাই।

সেই অনুসৰি আপীলটো বিফল হয় আৰু খাৰিজ কৰা হয়।

আপীল খাৰিজ কৰা হৈছে।

আপীলকাৰীৰ এজেণ্ট: পি. কে. চেটাৰ্জী।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেণ্ট: পি. কে. বসুৰ বাবে আই. এন. শ্ৰফ।

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @